

MÁRCIUSI VÁLASZTÁSOK

A nagy nemzetgyűlési választások alkotmányos életünk sátoros ünnepei közé tartoznak.

Szocialista rendszerünkben a Nagy Nemzetgyűlés az államhatalom legfőbb szerve, az ő felügyelete alatt zajlik le a többi szerv, így a megyei, városi és községi néptanácsok működése is. A március 9-i dátum tehát hosszú időre emlékezetes marad számunkra, mert ezen az ünnepi napon választotta meg az ország népe általános, egyenlő, közvetlen és titkos szavazójoggal a néptanácsi képviselőket a községtől fel egészen a Nagy Nemzetgyűlésig.

Régen azt mondták, hogy az uralmon lévők kikérik a nép hozzájárulását az államvezetéshez, ez volt az úgynevezett „consensus populi”. Ma a szavazópolgárok maguk vezetik a községet, a megyét, az országot; ahogy a mi Bölöni Farkas Sándorunk régies szóval mondotta: az igazi demokráciában „az igazgatás a nép csinálmánya, s nem a nép az igazgatásé”. A választáson tehát — amelyen régen a nők, a katonák, az állandó lakhellyel nem rendelkezők nem is szavazhattak — most csak az dőlt el, hogy kinek jusson nagyobb rész a vezetésből. Demokratikus rendszerünk további szélesedését jelzi az a körülmény is, hogy ezen a választáson egy mandátumra több jelöltet is állítottak, tehát a szó szoros értelmében is megvolt a lehetőség a választásra a képviselőnek egyformán alkalmasok között.

A lezajlott választásokon nemcsak a jelöltre szavaztunk, hanem alkotmányunk és rendszerünk egészével szemben nyilvánítottunk véleményt. S az egyöntetűségből látszik, hogy az egyházak hívei is a szocialista rendszer mellett szavaztak. Többek között azért, mert az alkotmány nemzetiségre, fajra, nemre és vallásra való tekintet nélkül biztosítja az állampolgárok számára az egyenlőséget a gazdasági, politikai, jogi, társadalmi és kulturális élet minden területén, ugyanakkor a vallás szerinti különbségtételt is megtiltja az állampolgárok között. A vallásszabadság — az alkotmány 30. szakasza szerint — a többi közsabadsággal együtt szavatolt.

A március 17-én összeült új Nagy Nemzetgyűlés egyik első teendője az államtanács és a köztársasági elnök megválasztása volt. A teljes egyöntetűség, amellyel Nicolae Ceaușescut saját bukaresti választókerületében mandátumhoz juttatták, már sejteni engedte, hogy az egyöntetűség a köztársasági elnök személyének megválasztásában sem fog elmaradni. Az az évtized, amelyet az ország első embereként el-

töltött, s a köztársasági elnökké először történt megválasztása óta eltelt év is azt bizonyítja, hogy az ő személyében összpontosul az ország népének a sokoldalúan fejlett szocialista társadalom felépítésébe vetett hite. Személyéhez kapcsolódik, ami hazánkban a gazdasági fejlődés, a külpolitikai kapcsolatok, a szellemi élet szervezése terén az utóbbi évek folyamán történt. Személye biztosíték a jövőre nézve, hogy a szocialista Románia fejlődésének még magasabb fokára fog emelkedni.

Ezért volt ünnep a mi számunkra is márciusnak ez a két tavaszi napja: kilencedike és tizedike.

ÚJ ESZTENDŐ KÜSZÖBÉN

Új esztendő reggelén köszöntésemet két bibliai szöveghez kapcsolom. Az Újszövetségnek Jakab apostol könyvében keresztül ez ünnepi órában felénk hangzó üzenete ez: „Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy amazt fogjuk cselekedni” (Jak 4, 15). Az ószövetségi rész a Királyok könyvében olvasható, és így hangzik: „Az Úr, a mi Istenünk legyen velünk, amiképpen volt a mi atyáinkkal; ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden Ő utaiban és őrizzük meg az Ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, melyeket atyáinknak parancsolt” (1Kir 8, 57—58).

E bibliai versek lényegében tartalmazzák mindazt, amit egy ismeretlen új esztendő küszöbén érzéseink, emlékeink, hitünk és reményeink kifejezésekként szavakba foglalhatunk. Ráeszméltetnek mindegyik előtt egy örök igazságra: Istentől függött életünk a múltban, Isten akarata szerint fog alakulni minden szándékunk és törekvésünk a beköszöntött új esztendőben is. Atyáink és anyáink négy évszázad változásaiban hűségesen őrizték Isten „parancsolatait, végzéseit és rendeléseit”, amelyek a názáreti Jézus, az ő nyomdokain járó Dávid Ferenc és sok hithű ősünk lelkében újra meg újra megfogalmazódtak, élő valósággá magasztosultak, és amelyek az Istenben hívő, evangéliumi lelkületű unitárius ember életprogramját ma is tisztán, világosan meghatározzák.

Újév reggelén újra hangzik felénk a mindig időszerű kérdés: hűségesek voltunk-e mi az elmúlt esztendő folyamán Isten „parancsolataihoz, végzéseikhez és rendeléseikhez”? Megőriztük-e maradéktalanul az egyházi múlt minden drága értékét? Érzünk-e magunkban elég erőt arra, hogy az evangélium szellemében végezzük feladatainkat, teljesítsük hivatásunkat az új esztendőben is?

Mi magunk cselekedeteinket elfogulatlanul nem ítéltjük meg. Ezért csupán ennyit mondhatunk: az elmúlt év folyamán is igyekeztünk azon az úton járni, amelyet a názáreti Jézus, Dávid Ferenc szelleme, népünk és egyházunk múltja megjelölt. Egyházunk életprogramja az evangéliumban meg van határozva. Elismerjük, hogy gyarló voltunkban ez a program a múltban csupán kis mértékben valósult meg. Egyet azonban tudnunk kell: az igazán öntudatos, buzgó, Isten halk és szelíd hangjára áhítatos lélekkel figyelő hívő embernek ebben az esztendőben is úgy kell élnie, cselekednie, hinnie és imádkoznia, hogy a kettős jézusi szeretetparancsolat alapján, egyházunk nemes hagyomá-